

Arrest

nr. 174 069 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 16 november 1990. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw beide ouders, uw twee zussen en uw broer in de Al Washash wijk woonde. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine.

U werkte sinds 2003 in een café dat uitgebaat werd door uw nonkel. In 2009 nam u het café van uw nonkel over. In uw café konden de klanten iets drinken (warme dranken en soft dranken) en konden ze gezelschapspelletjes als domino en kaarten spelen. Deze spelen werden door de milities als kansspelen beschouwd en waren in hun ogen dus 'haram' of religieus verboden. In juni 2014 rond de middag,

gooiden 5 mannen benzineflessen door de ramen van uw café. De inboedel vatte vuur. U verliet hierop het café, vluchtte weg en keerde na een half uur terug. Niet lang na uw terugkeer, arriveerde ook de brandweer die het vuur bluste. De politie kwam eveneens ter plaatse, gealarmeerd door de brandweer. U legde een klacht neer bij de politie tegen onbekenden.

U bleef een maand thuis en besliste dan om het café terug te openen. Met geld dat u gespaard had en met de steun van uw oom en ouders begon u aan de heropbouw. Tijdens de verbouwingen kreeg u een dreigetelefoon. Er werd u gezegd dat eerst uw café werd afgebrand en dat u daarna zelf aan de beurt zou zijn. Omdat u al uw geld in de heropbouw van uw café had gestoken, besliste u toch om verder te doen met de renovaties. De verbouwingen duurden ongeveer een maand en hierna heropende u het café. In maart 2015 vatte uw café echter voor de tweede keer vuur. U was op dit moment niet zelf aanwezig. U kreeg rond 5.00 uur 's ochtends een telefoon van de buurtbewoners, waarop u zich naar uw café haastte. Met de hulp van enkele buurtbewoners kon u de brand blussen. Na deze tweede brand diende u eveneens een klacht in tegen onbekenden bij de politie. U besliste het café niet meer te openen. U vermoedde dat beide branden en het dreigetelefontje uitgevoerd werden door de milities, aangezien uw café zich bevond tegenover één van de gebouwen van het Mahdi leger.

U bleef nog tot augustus 2015 in Irak om voldoende financiële middelen voor uw reis te verzamelen. Op 11 augustus 2015 verliet u Irak. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute bereikte u België. U kwam België binnen op 9 september 2015 en vroeg asiel aan op 15 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw kiezerskaart, uw diploma, de huurcontracten van uw café (2013-2014 en 2014-2015) en 5 CD-roms waarop de brand van uw café gedocumenteerd staat.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving omdat er in uw café gezelschapspelen zoals kaarten en domino gespeeld werden, spelen die door de milities als haram beschouwd werden.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Vooraleerst dient er opgemerkt te worden dat u inconsistente en vage verklaringen aflegde omtrent het verloop van de verschillende gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden en die de redenen voor uw vertrek vormden.

Zo wist u tijdens uw interview op het CGVS niet wanneer in de maand juni de eerste brand zou hebben plaats gevonden. Zelfs toen u werd gevraagd of dit in het begin, het midden of het eind van de maand was, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 15). Verder wist u niet in welke maand u het dreigetelefontje zou hebben gekregen (CGVS p. 20), wist u evenmin in welke maand u het café heropend zou hebben (CGVS p. 20) en kon u niet zeggen wanneer in maart 2015 de tweede brand zou hebben plaats gevonden (CGVS p. 7). U wist enkel te vertellen dat uw café in juni 2014 in brand zou zijn gestoken, dat u het café een maand gesloten zou hebben gehouden, dat de heropbouw van het café ongeveer een maand zou hebben geduurd en dat u het café hierna terug zou hebben geopend tot en met de tweede brand in maart 2015 (CGVS p. 10, 14, 15). Wanneer er gevraagd werd hoeveel maanden u het café zou hebben opengehouden na de eerste brand en voor de tweede brand plaatsvond u hier geen behoorlijk antwoord op geven en herhaalde u enkel wat u al eerder had verteld, nl. dat de eerste brand in juni plaatsvond, de zaak een maand dicht was en dat u uw café na de verbouwingen heeft open gedaan tot en met de tweede brand in mei (CGVS p. 16). U kon geen data geven, zelfs niet bij benadering, en bleef doorheen het hele gehoor steeds erg vaag over het tijdstip waarop u uw problemen zou hebben gekend. Aangezien deze feiten geen details zijn maar essentiële elementen in uw asielrelaas kan van u verwacht worden dat u meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen omtrent het moment waarop deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Daarenboven bleek dat u tijdens het vertellen over uw reisroute (CGVS p. 10) wel degelijk exacte data en termijnen kon opgeven, die eveneens consistent waren met uw eerdere verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS nr. 31). Het feit dat uw verklaringen omtrent het tijdsverloop van de gebeurtenissen die de reden vormden voor uw asielaanvraag zo vaag blijven en dat u de gebeurde feiten zo slecht kan kaderen in de tijd doen ten zwaarste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U legde ter staving van uw asielaanvraag twee huurcontracten voor in verband met het café dat u huurde. Deze contracten waren telkens op jaarbasis. Het meest recente contract was door u ondertekend op 2 oktober 2014. U wist zich echter niet te herinneren of u het huurcontract had ondertekend voor of nadat u het café had heropend (CGVS p. 17). Dit is echter wel een verschil. U vertelde zelf dat de huur op jaarbasis betaald moest worden en u had een grote som geld besteed aan de renovatie van het café zelf. U zei zelfs "al mijn middelen had ik in mijn café gestoken, ik had niets meer, dus ik dacht om te openen om centen te verdienen" nadat u gevraagd werd waarom u geen gehoor gaf aan het dreigtelefoontje (CGVS p. 9, 15). Het zou voor u dus wel degelijk een verschil zijn geweest of de huurprijs (waarvan het hele, jaarlijkse bedrag in één keer moest worden betaald) bovenop de kosten voor de renovatie zou komen op een moment dat u geen inkomsten ontving, of dat het café op het moment dat de huur betaald moest worden reeds geopend was en u buiten deze kosten eveneens inkomsten ontving. Gelet op deze overwegingen kan van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of u het café al dan niet voor het hernieuwen van het jaarlijks huurcontract zou hebben heropend. De vaststelling dat u beweert zich niet meer te herinneren wanneer u het café heeft heropend noch of dit dan was voor of nadat u het huurcontract had ondertekend, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen afgeleid op het CGVS (nl. dat de eerste brand in juni was, het café een maand toe is geweest, en de heropbouw een maand geduurd heeft) zou logischerwijze afgeleid kunnen worden dat u het café opnieuw zou hebben heropend rond het begin van de maand september. Deze vaststelling is echter niet consistent met uw verklaringen eerder afgeleid op DVZ (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Op uw eerste interview bij DVZ verklaarde u immers dat u het café zou hebben heropend in de maand november. Verder verklaarde u op DVZ dat u het dreigtelefoontje ontvangen zou hebben in juli of augustus 2014 (vragenlijst CGVS nr.3.5). Het is opmerkelijk dat u gedurende uw eerste interview bij DVZ wel kon duiden wanneer de verschillende feiten hebben plaatsgevonden terwijl u dat in het tweede interview op het CGVS niet kon. Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd antwoordde u tot drie maal toe dat u tijdens het eerste interview op DVZ geen tijdsaanduidingen zou hebben vermeld en dat u enkel de data zou hebben gegeven waarop de eerste en de laatste brand zouden hebben plaatsgevonden (CGVS p. 20). Toen hierover werd doorgevraagd vertelde u dat de vragenlijst door de sociaal assistenten vertaald geweest en dat u inderdaad had opgemerkt dat november 2014 werd genoteerd als datum waarop uw café werd heropend. U voegde toe dat dit niet correct was (CGVS p. 20). Deze uitleg overtuigt niet. Aan het begin van het gehoor op het CGVS werd u gevraagd hoe uw eerste interview was gelopen en werd u eveneens gevraagd of u nog opmerkingen over uw vorige interview had (CGVS p. 2). U had twee keer de kans om deze vergissing aan te halen, maar heeft hier niets over vermeld. Het feit dat u op de hoogte zou zijn geweest van deze fout, maar zou hebben nagelaten dit in het begin van het tweede interview te zeggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Daarbij komt dat de tolken die de asielzoeker bijstaan bij het afleggen van diens verklaringen, enkel vertalen wat er door de kandidaat gezegd wordt. Indien u geen tijdsaanduiding zou hebben gegeven, zouden de tolk deze ook niet zomaar hebben vermeld. Het feit dat u op uw eerste interview vertelde dat u uw café heeft heropend in november 2014 en dit tijdens het tweede interview stellig ontkrachtte, maar evenmin een concreet tijdstip kon geven waarop u uw café dan wel heropend zou hebben doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient opgemerkt te worden dat u eveneens inconsistente verklaringen aflegde omtrent de tweede brand die in uw café plaatsvond. Zo verklaarde u op uw eerste interview bij DVZ dat u, nadat u hoorde dat uw café voor de tweede keer in brand stond, zelf de brandweer had gebeld en dat zij de brand hadden geblust (vragenlijst CGVS nr. 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u echter dat de brandweer niet is komen blussen en dat u zelf met de hulp van de buurtbewoners de brand onder controle kreeg en wist te blussen (CGVS p. 17). Na confrontatie beweerde u dat u dit niet op het eerste interview vermeld zou hebben en dat enkel de eerste brand door de brandweer werd geblust (CGVS p. 20). Deze verklaring overtuigt niet. Om redenen die in deze beslissing al werden aangehaald, meent het CGVS dat het niet aannemelijk is dat, indien u niet vermeld zou hebben dat u na de tweede brand de brandweer heeft gebeld, dit wel zo vertaald en genoteerd zou zijn geweest. Aangezien deze laatste brand de reden van uw vertrek vormde, kan van u verwacht worden dat u hieromtrent meer consistente verklaringen zou afleggen. De tegenstrijdige verklaringen die u hierover aflegde ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verhaal ten zeerste.

Daarbij moet worden opgemerkt dat uw gedrag, na de laatste brand in uw café in maart 2015, moeilijk verenigbaar is met uw beweerde vrees voor vervolging. Zo moet worden vastgesteld dat u na de laatste bedreiging nog bijna een half jaar in Bagdad verbleef, alvorens uit Irak te vertrekken, terwijl u beweerde dat u vreesde door de milities, die overal de controle zouden hebben, vermoord te worden (CGVS p. 20). U verklaarde zelf dat u liever eerder zou zijn vertrokken, maar dat u niet de mogelijkheid had om te vluchten omdat u niet over genoeg geld zou hebben beschikt. Uw familie zou u financieel geholpen hebben om de reis te betalen (CGVS p. 18). Het CGVS meent dat dergelijke uitleg geen afdoende

verklaring vormt voor uw verlengd verblijf in Bagdad na uw beweerde problemen. Er dient immers opgemerkt te worden dat u na uw problemen nog steeds op hetzelfde adres verbleef waar u makkelijk door de milities gevonden zou kunnen worden, terwijl u nog andere familie heeft die in Bagdad woont en familie die in de Al Diwaniya (provincie Qadisiyay) verblijft. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarbovenop beweerde u dat u na beide branden een klacht tegen onbekenden bij de politie zou hebben neergelegd. U kan echter geen kopie van deze documenten neerleggen. Wanneer u gevraagd werd waarom u geen kopie van deze documenten bij u had, beweerde u dat deze klacht niet werd vrijgegeven door de Staat omdat het om een intern document zou gaan (CGVS p. 13). Deze uitleg is niet aannemelijk. Bij de behandeling van Iraakse asielaanvragen ontvangt het CGVS veelvuldig (kopieën van) klachten neergelegd bij de Iraakse politie, wat aantoonde het niet onmogelijk is om aan een kopie van een klacht te komen. De vaststelling dat u geen bewijzen van uw beweerde klachten bij de politie voorlegt, terwijl dit redelijk wijze kan worden verwacht – uw uitleg voor het ontbreken van dergelijke stukken overtuigt niet – vormt een verdere negatieve indicatie wat betreft de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart en uw kiezerskaart bevestigen louter uw herkomst uit Bagdad. Dit feit wordt in deze beslissing niet betwist. Uw diploma bewijst dat u bent afgestudeerd als leerkracht en de twee huurcontracten op uw naam bevestigen dat u een pand huurde dat gebruikt werd voor commercieel gebruik. Deze elementen worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. U legde eveneens 5 CD-roms voor waarop de brand van uw café te zien zou zijn. Op slechts één van deze CD-roms stond een video waarop een gebouw te zien was dat in brand stond. Boven deze winkel hing echter een bord waarop stond 'apothek Eskan'. Deze video heeft geen bewijswaarde aangezien niet kan worden aangetoond dat het gefilmde gebouw uw café zou zijn. Op de andere videobeelden werd een gebouw in puin gefilmd. Hier stond op de muur geschreven dat dit gebouw een café zou zijn geweest. Er werd geen naam vermeld. U kunt evenmin aannemelijk maken dat deze beelden, beelden zijn van uw vroegere café. Deze video's kunnen immers op eender welk moment en van eender welk café gemaakt zijn.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden

anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikel 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij benadrukt dat zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwist. Tevens vestigt hij de nadruk op de neergelegde documenten.

Verzoeker citeert zijn verklaringen bij het CGVS omtrent de eerste brand, de verbouwing, de dreigtelefoon en de tweede brand. De conclusie van het CGVS is subjectief.

Volgens verzoeker stelt het CGVS zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en niet-temporaire bescherming. Verzoeker betoogt dat hij duidelijk valt onder de gronden in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat de informatie in het administratief dossier reeds zes maanden oud is, stelt dat de situatie in Irak iedere dag verandert en citeert uit informatie over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad. Tevens stelt hij dat het verkeerd is van het CGVS om te beweren dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is.

2.2. Verweerder legt op 7 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016.

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten ingevolge een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de sjiiitische milities in Bagdad. Deze milities zouden hem viseren ten gevolge van zijn beroepsuitoefening als cafébaas.

In de bestreden beslissing wordt echter op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze gemotiveerd waarom aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) hij meermaals inconsistente en vage verklaringen aflegde over het verloop van de verschillende gebeurtenissen die in dit kader zouden hebben plaatsgevonden; (ii) zijn gedrag na de laatste gebeurtenis niet verenigbaar is met zijn beweerde vrees voor vervolging; (iii) hij geen politionele documenten neerlegde ter staving van zijn relaas en voor het ontbreken van deze documenten geen afdoende verklaring gaf; (iv) de stukken die hij wel bijbracht geen afbreuk kunnen

doen aan de voormelde vaststellingen. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker voert bovendien niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van deze motieven. Hij beperkt zich tot een loutere herhaling van enkele van zijn eerdere gezegden bij het CGVS. Deze loutere herhaling is geenszins dienstig om de omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen te ontcrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielaanspraken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

De Raad dient te oordelen op basis van de stukken in het dossier zoals deze gekend zijn op het ogenblik van de sluiting der debatten. Uit zowel de door verzoeker geciteerde, de naderhand door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen.

Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of ernstige schade heeft ondervonden. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS